

De doos

Het hebben van een dagboek was voor mij als jong meisje een uitlaatklep. Een manier om mij uit te spreken zonder dat iemand hier een oordeel over had. Nu jaren later las ik een deel van een oud dagboek terug en kon ik het niet laten om hier zelf een oordeel over te hebben.

Briefjes

Niet lang geleden werden er weer wat dozen uitgepakt, want nu bijna een jaar na het krijgen van de sleutel, zijn wij nog steeds aan het klussen, uitpakken en inrichten. We zijn al een heel eind maar nog niet klaar. Terwijl mijn man aan komt lopen met een grote koffiedoos, én ik nog denk, 'ik heb geen koffie besteld', zie ik al snel wat het is. Het is mijn doos met briefjes, kaartjes en dagboeken. Ik hoop echt dat iedereen zo'n doos heeft, het is fantastisch! Ik had daarom al snel geen oog meer voor andere dingen maar verdiepte mij volledig op de inhoud van de doos. Zo ook op de briefjes van de middelbare school, het was toen blijkbaar heel normaal om briefjes naar elkaar te schrijven i.p.v. je aandacht bij de les te houden. Ik moest mij natuurlijk even verantwoorden aan mijn dochter die mee las. De heimelijke liefdesbrieven hield ik maar even achter zodat zij deze (nog) niet kon lezen.

Het dagboek

Na de lachwekkende eerste briefjes, kaartjes en tekeningen stuitte ik op één van mijn dagboeken. Met op de kaft een duidelijk boodschap: 'wie dit dagboek leest, zal zwaar gestraft worden'. Deze waarschuwing was natuurlijk niet voor mijzelf, dus sloeg ik mijn dagboek open en begon te lezen. Direct was ik weg van de wereld, werd naar binnen gezogen en voelde mij weer het 14-jarige meisje wat schreef in haar dagboek. Wat een wijsheden, verdriet, boosheid, angst en teleurstelling spatte er van het papier af. Wat kon ik als kind goed aangeven wat ik nodig had, wat ik miste en waar ik naar zocht. Iets waar ik in mijn volwassen leven nog weleens moeite mee heb gehad. Maar wat was het een ontzettende eyeopener, om nu als volwassene op deze manier terug te kijken én te lezen. Het verdriet kwam even echt bij mij binnen, verdriet van én voor mijn 14-jarige zelf.

De kinderen van nu

Wat was het fijn geweest om toen iemand te hebben om mijn zorgen mee te delen. Iemand die terug sprak, vragen stelde, mededacht, óf er gewoon was. Dat denk ik nu, maar toen vertrouwde ik echt alles alleen aan mijn dagboek toe. De wereld van nu is zo anders dan de wereld waarin ik opgroeide en 14 jaar was. Laten we er alsjeblieft voor zorgen dat alle kinderen in de wereld iemand hebben om hun verhaal aan kwijt te kunnen. Of een dagboek om in te schrijven en te tekenen. Mij gaf het toen veel kracht en troost. Gewoon even de dag van mij af schrijven, boos worden en schelden zonder consequenties. Dát gun ik ieder kind!

Lieve groet,

Danielle

Kinderpraktijk Veerkracht

